

ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΕΡΩΤΙΚΗ ΤΡΑΓΩΔΙΑ

ΤΟΥ RAFAEL SABATINI

ΤΟ ΓΑΜΗΛΙΟ ΔΩΡΟ

σέρ Τζέφρυς Τζέφρυς, ο αίμοσταγής λόρδος—ύπατος αρχιδικαστής της Άγγλιας, σήκωσε το κεφάλι και κύτταξε τη λαίδη Μαίρη "Ορμυγκτον με τα μελαγχολικά του μάτια. Είθε τη νεαρή και περικαλλή άριστοκράτιδα να στέκεται ακόμη όρθια μπρός στο γραφείο του, και να κρέμεται με άγωνία απ' τα λεπτά, κατακόκκινα χείλη του.

Της είπε τότε με τη χαμηλή, και πάντα ευγενική φωνή του :

—Ναι, παραδέχομαι, μωλαϊδή, ότι προσφέρατε στο Κράτος και στο βασιλεία μας Ίάκωθο μία με πληροφορίες σας, ανακαλύψαμε νέα επίκινδυνη συνωμοσία, και δεκαοχτώ απ' τους κυριωτέρους συνωμότες έχουν ήδη συλληφθί κι' απαγχονισθί... "Ας ακούσουμε τώρα το αντίλλαγμα που ζητείτε, κι' ελπίζω να μην υπερβαίνει την αξία της υπηρεσίας σας, γιά να μπορέσω να σας το παραχωρήσω!

Και τά χείλη του τρομερού άρχοντος, μισάνοιξαν σ' ένα σαρκαστικό χαμόγελο. Τότε η λαίδη "Ορμυγκτον ψιθύρισε παραγμένη, γυρίζοντας τη ράχη της προς το συνομιλήτή της, γιά να μη βλέπη τά φοβερά μάτια του :

—Αυθέντα μου, φανίτη καλός... Δυό φορές καλός, μάλιστα... Άποδώστε έν πρώτοις τό διάθημά μου και τίς πληροφορίες μου στη σφοδρή έπιθυμία να εξυπηρετώ παντού και πάντοτε την πατριδα μου και τον βασιλεία μου... Κι' έπειτα, χαρήστε τη ζωή στον άγαπημένο μου, μά κι' άνόητο μνηστήρα μου... Στον λόρδο—κόμητα Στήθεν Βάλλανου!

Ο σέρ Τζέφρυς σκίρτησε. Άνακάθισε στη χρυσοσκάλιστη πολυθρόνα του, τυλίχθηκε σαν να ριγούσε από κρύο στον πολυτελή πορφύρο μαιδύο του υπερτάτου αξιώματός του κι' απόμεινε σιωπηλός και σκεπτικός.

Η δυστυχισμένη νεαρή λαίδη άγωνιούσε. Ζητούσε τη ζωή του άγαπημένου της, ό οποίος—όπως φανερώθηκε κατά τη δίκη, άργότερα—ήταν ό ίδιος ό άρχηγός της συνωμοσίας, που άποκάλυψε αυτή, χωρίς όμως και να τό ξέρη.

Με μία λοξή ματιά, λαχταρισμένη, κύτταξε τον παίσχυρο λόρδο που εξακολουθούσε να σκέπτεται σιωπηλός. Μά τίποτε δέν προδιδόταν στο πρόσωπό του, απ' τίς μυστικές του σκέψεις. Ο αίμοχαρής αυτός αρχιδικαστής, ό οποίος κύλισε την Άγ-

...φωτισμένη νεαρή λαίδη άγωνιούσε. Ζητούσε τη ζωή του άγαπημένου της, ό οποίος—όπως φανερώθηκε κατά τη δίκη, άργότερα—ήταν ό ίδιος ό άρχηγός της συνωμοσίας, που άποκάλυψε αυτή, χωρίς όμως και να τό ξέρη. Με μία λοξή ματιά, λαχταρισμένη, κύτταξε τον παίσχυρο λόρδο που εξακολουθούσε να σκέπτεται σιωπηλός. Μά τίποτε δέν προδιδόταν στο πρόσωπό του, απ' τίς μυστικές του σκέψεις. Ο αίμοχαρής αυτός αρχιδικαστής, ό οποίος κύλισε την Άγ-

...Σε μία στιγμή, σήκωσε επίτελους τό ασπρότο κεφάλι του κι' είπε :

—Είνε άργά φαντάζομαι, μωλαϊδη... Χθές άκόμη τον καταδίκασα σέ θάνατο, στο άνώτατο δικαστήριο του Ντόρτσεστερ, κι' υπέγραψα κιόλας τη διαταγή της έκτελέσεώς του... Τό άπόσπασμα των δραγώνων θάχη ανακαλύψη πειά τό καταφύγιό του, κι' ό μνηστήρ σας θά έχη απαγχονισθί!

—Μωλόρδε... Αυθέντα μου... "Ελεος! φώναξε η θελκτική άριστοκράτις γονατίζοντας δακρύβρεχτη. Χαρίστε μου τη ζωή του Στήθεν μου... Ξέρω πού είνε κρυμμένος... Υπογράψτε μου τη χάρι της ζωής του, κι' ελπίζω να φθάσω κοντά του πριν απ' τους δραγόνους σας... Κάτω με περιμένει ό ίπποκόμος

μου, με δυό απ' τά ταχύτερα άλογά μου... Λυθηήτε με, αυθέντα μου!

—Ευτυχισμένη μωλόρδε, πού σέ λατρεύουν τέτοια πλάσματα ιδανικά! μουρμούρισε ό σέρ Τζέφρυς με κάποια νοσταλγία στη φωνή του, ριχνοντας άθελά του ένα βλέμμα θαυμασμού στη γονατισμένη λαίδη "Ορμυγκτον.

"Υστερα, της είπε :

—Μωλαϊδή, γεννηήτω τό θέλημά σας... Είστε τόσο θελκτική, ώστε η παραμονή σας κοντά μου περισσότερο ίσως με άναγκάσει σέ διαθήματα, έξευτελιστικά γιά την αξιοπρέπεια μου ως εσπατριδού και ίππότου... Χαρίζω τη ζωή του μνηστήρος σας, κι' ελπίζω να σας εχρήσασί και προσωπικώς κάθε εύτυχια κατά την ήμέρα των γαμιών σας!

Δέκα λεπτά άργότερα, κρατώντας τό πολύτιμο έγγραφο της χάριτος η νεαρά λαίδη, και νομίζοντας πως άνιευροόταν, κάλπικε όλοταγώς προς τό μακρυνο χωριουδάκι Σαιντ-Μαίρυ "Οττερν. Την άκολουθούσε ό πιστός και γηραλέος ίπποκόμος της Νάτ.

Δέκα ώρες άργότερα, και κατά τά μεσάνυχτα πειά, έφθασαν στο χωριό αυτό και ξεπέζεψαν—κατασκαυμένοι απ' την κόραση—στην αυλή ενός διώραφου άπόμαρου σπιτιού. Μά νευρικό χέρι η λαίδη "Ορμυγκτον χτύπησε συνηθματικά κι' ελαφρά την εξώπορτα, και σέ λίγο ένας γέρος άγρότης με τη χαιριστάτη κόρη του παρουσιάστηκαν κι' άνοιξαν προφυλακτικά.

—Είστε ό μπαρμπα-Λάιχ, ρώτησε βιαστικά η λαίδη. Είμαι η Μαίρη "Ορμυγκτον!

—Ω, κολώς ήρθατε, έξοχωτάτη! είπε πρόσχαρη η κοπέλλα. Μπαμπά, η έξοχότης της είνε η λαίδη "Ορμυγκτον... Ή έξαδέλφη του Στήθεν!

Ο μπαρμπα-Λάιχ ύποκλίθηκε θαθειά, κι' έκανε τόπο να περάση η τόσο ύψηλής περιωπήης κυρία, της οποίας μόνο τό δνομα του ήταν γνωστό.

Η λαίδη "Ορμυγκτον μήκη μέσα. Χωρίς να ξέρη άκόμη τό γιατί, μία πίκρα κι' άνεξηγητή ταραχή την κυρίεψαν, μόλις άκουσε την άθωα κι' άμορφη εκείνη χωριατοπούλα να μιλά με τόση οικειότητα γιά τον λόρδο—κόμητα Βάλλανου, και να τον λέη άπλάως «Στήθεν». Έπίσης, γιάτί νόμιζε τη λαίδη "Ορμυγκτον γιά εξαδέλφη του ; Γιάτί δέν της άποκάλυψε Ή κ ε ι ν ο ς —μια πού έκανε την κακή άρχη τέτοιου είδους άστοπης οικειότητος—ότι η λαίδη ήταν η έπίσημη μνηστή του ;

Με τη γυναικεία διαίσθησή της, ένοιωσε κάτι τό ύποπτο, και θέλησε να τό ξεκαθαρίση.

—Σέ παρακαλώ, περιποιηθείτε στον ίπποκόμο μου, και κράτησέ του συντροφιά! είπε έπιθλητικά στον μπαρμπα-Λάιχ. Έλω να μιλήσω ιδιαίτερος με τον κόμητα Βάλλανου... Κι' εσύ μικρούλα μου...

—...Λούσυ με λένε, έξοχωτάτη! δέικοφε με χαριτόβουτη ύπόκλιση η δροσελή χωριατοπούλα.

—...κι' εσύ Λούσυ, έλα μαζί μου! εξακολουθούσε η λαίδη "Ορμυγκτον. Όδηγήσέ με στο μυστικό ύπόγειο να τό μιλήσω.

Προχώρησαν στο έσωτερικό του σπιτιού, και βρέθηκαν σ' ένα φαρύ δωμάτιο. Στο τζάκι έλαμπε μία μεγάλη φωτιά, πού έφριχνε γύρω της κοκκινωσκότεινο φώς.

—Έδώ στην κάμαρά μου είνε! είπε άνύποπτα η Λούσυ. Βλέπω φώς στις χαραμάδες της πόρτας... Τί καλά πού δέν είνε μαζί σας ό πατέρας μου, γιάτί θά με μάλωνε βέβαια... Σάν άρραβωνιαστικός μου ό Στήθεν μπορεί βέβαια να κυκλοφορή έλεύθερα στο σπίτι, μά όταν μπαίνει και στο δωμάτιό μου χωρίς να είνε μπροστά κι' ό πατέρας, τότε άκούω τον έξάψαλμο... Μά έλάτε πού τον άγαπά :

Χλωμή, σαν φάντασμα, η λαίδη "Ορμυγκτον, άκουγε την άθωα φλυαρία της κοπέλλας κι' η καρδιά της ραγιζόταν. Η άπροσδόκητη αυτή άποκάλυψις γκρέμιζε σέ θλιβερούς σαρούς όλα τά δνειρά της, όλη τη λαχτάρα της, όλη την εύτυχία της...

—Θέέ μου, είπε μέσα της, έπαιος λοιπόν τόσο χαμηλά ό μνηστήρας μου ;... Είνε λοιπόν τόσο διεσθαρμένος, τόσο άσυνείδητος, ώστε να πλανεή άθωα πλάσματα με ψεύτικες ύ-

—Αυθέντα μου, φανίτη καλός ! φώναξε η λαίδη "Ορμυγκτον

ποσχέςεις γάμου ;... Κι' οι όρκοι της αγάπης του σέ μένα ;...
Είχε στραμμένη τη ράχη της προς τ' τζακι, κι' εύτυχώς ή Λούσυ δέν έβλεπε τις χονδρές σταγόνες του ιδρώτος, που γυάλιζαν άφθονος στό μέτωπο της. Και νά, τώρα ή κοπέλλα ζάρων προσπατευτικά κοντά της, και μέ ίκεσία στη φωνή της ρωτούσε :

—Άχ, πέστε μου, έξοχωτάτη, υπάρχουν καλά νέα για τόν Στήθεν; Πεθαίνω από αγωνία, τόσες ημέρες τώρα... Πέστε μου εμένα πρώτα, για νά του πώ μόνη μου την καλή είδηση!
—Τον άγαπας πολύ φαίνεται, μικρούλα μου! τραύλισε ή λαίδη μέ προσπάθεια.

Τα μάτια της Λούσυ παιχνιδίσαν μέ λαχτάρα, που φαρμάκωσε την καρδιά της λαίδης Μουμουρισε :

—Ω, τον λατρεύω... Ήα παντρευτούμε, όπως μου είπτε, άμέσως μόλις περάσει ή φασαρία της καταδιώξέως σου... Πώς λαχταρώ τ'ό φτάσιμο αυτής της στιγμής!

—Μεγάλη τιμή αυτό για σένα, μικρούλα μου! Ξαναπέ ή λαίδη μέ πόνο. Μα παντρευθής έναν λόρδο, έναν κόμητα κι' όμωμο της Άγγλίας!... Δέν μου λές, ζέρει τίποτε ό πατέρας σου άπ' τούς άρραβώνας σάς ;

—Θεός φυλάξοι, έξοχωτάτη! Έκανε ή νέα τρομαγμένη. Μέ έμπόδιε ασήτερα ό Στήθεν νά του τ'ό πώ... Ήα του τ'ό ποίμε μασύ, μόλις περάσει ή μπόρα που άπειλει τόν Στήθεν :

—Ά!
"Η όψι της λαίδης "Ορμινγκτον έγινε ξαφνικά σαν μάρμαρο, και τ'ό έπιφώνημα αυτό της στάθηκε βίαια σαν κόμπος στό λαρυγγί, γιατί άκριβώς εκείνη τη στιγμή άνοιξε ή πόρτα και φάνηκε έκθαμβός ό λόρδος Βάλλαυον στό κατώφλι της.

—Μαίρη!... Γλυκεία μου Μαίρη! ξεφώνισε μέ χαρά άνεκλάλητη ό λόρδος, και ρίχτηκε στην άγκαλιά της λαίδης. "Άκουσα ψυθουριαστά και βγήκα νά δώ τί τρέχει... Πού νά φανταστώ πως ήσουν έσύ, και πως ήρθες έπιτέλους ;

—Στάσου, μολορδε! Έκανε ή λαίδη, σπρωχνόντας τον ψυχρα. "Ηρθα, όπως είχα καθήκον, και σου έφερα υάλιατα τ'ό γυμνήλιο δώρο σου... Ό σέρ Τζέφρους σου χαρίζει τη ζωή!

—Θέε μου, άλλήνα; ξεφώνισε μέ έξαλλη χαρά εκείνος. Νέ τ'ό δώ!... Νά τ'ό είδ'!

—Και πάλι στάσου, μολορδε! Έκανε ή Μαίρη, ψυχρή σαν πλάκα τάφο. Είχα άκούσει κι' άπό πριν, ότι σκορπούσες άφθονος ύποσχέσεις γάμου σέ κάθε τάξεως κοπέλλες χωρίς και νά τις εκπληρώνης... Τά νόμιζα πρόστυχη ουκοφανίες, και δέν τά πίστευα καθόλου... Μα τώρα, άπ' τ'ό σβώο στόμα αυτής της νέας πείσθηκα άπόλυτα... Θέλω λοιπόν νά την έξασφαλίσω άπό καμία άσυνηίδητη—σαν τις προηγούμενες—άπάτη σου, και της χαρίζω τ'ό χαρτί της σωτηρίας σου για προίκα... Για γαμήλιο δώρο!...

Κεραυνωμένος ό λόρδος Βάλλαυον είδε τη μισητή του νά θυάζη άπ' τούς κόλπους της τ'ό έγγραφο της χάριτος, και νά τ'ό δίνη στην ένκαταβή νέα, ή όποια—σαν νά διασθανόταν κάτι τ'ό άπαισιο—τόσφιζε μέ λαχτάρα στη χούφτα της. "Έξω φρενών ούρλιαζε :

—Τι είναι αυτό που λές, Μαίρη ;... Πιστεύεις τις φλυαρίες αυτού τ'ό παλινόκοριτου ;... "Ανήκει στά κτήματα μου τ'ό ύποστατικό τους, και θά τους κρεμάσω κι' αυτή και τόν πατέρα της όπο ένα δειδρο, για νά μην έξστομίζουν άλλοτε τέτοιες αϊθάειες!

Κι' Έκανε νά ριχτή κοντά της κοπέλλας, για νά της άρπάξη τ'ό χαρτί τ'ό άνεκτιμητο.

Μά τότε συνέδη κάτι τ'ό άπροσδόκητα άπαισιο : Δακρύβρεχη ή Λούσυ, γεμάτη λύσσα για τ'ό άπρόσπτα λόγια του χαμηπούς διαφθορώς της, και σπαραγμένη, κι' αϊτή στην τρυφερή καρδιά της—πως ή άλλη ή μεγάλη άρχόντισσα πλάγι της—μάζεψε στη χούφτα της τ'ό έγγραφο, και τ'ό πέταξε στη ζρηρή φωτιά του τζακιού!

Μιά κραυγή άνεκκλάλητης φρίκης ξεφύγε άπ' τά χείλη της μαρμαρωμένη λαίδης...

"Ένα γέλιο τραγύ και ύστερικό, ξεόσπασμα ψυχής άνταριασμένης, βγήκε άπ' τά χείλη της μιούτρελλης Λούσυ...

Κι' ένα μούγκρισμα θηρίου πληγωμένου ξεστομίσε ό άθλιος λόρδος, καθώς ριχνόταν μάτιας στη φωτιά, προσπαθώντας νά σώση τη ζωή του, που καγόταν στις άματόχρωμες φλόγες...

Δυό ώρες άργότερα έφθασαν οι δραγόνιοι. "Ο λόρδος Βάλλαυον άπαιχονίστηκε αύθημερόν. "Η λαίδη "Ορμινγκτον, μην προφθαίνοντας νά ξαναθή τόν ύπατο άρχιδικαστή, κλείστηκε σέ μοισατήρι μειά τόν άπαχονισμό του άχρειου, όσο και λατρευτού, μνηστήρης της. Κι' ό μαρμαρο-Πάιχι για πολύ καιρό άργότερα κατακρίσαν τ'ό όνομα του λόρδου—καθός χόδευσε στην άγκαλιά του την τρελλή μοναχοκόρη του, κλαίγοντας μέ πίκρα για την άδικη και θλιθερή της μοίρα...

ΣΤΑ ΦΤΕΡΑ ΤΟΥ ΠΗΓΑΣΟΥ

ΝΕΟΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

Η ΠΑΝΑΓΙΑ ΤΗΣ ΣΠΑΡΤΗΣ

"Από χαλκόν, ή θράχο Πεντελίοσ
Τ'ό άθάνατο είδωλό σου δέ θά στήσω
Μ' από κυπαρισσόξυλο κολώνια,
Γιά νά εύωδάη τ'ό έργο μου στόν αϊώνα.
Και στό λόφον, όπ' ώχει, όμοια κορώνια
Τ'ό κάστρο τ'ο Βενέτικο, θά χτίσω
Βαρεία έκκλησιά και μέσα θά σέ κλείσω.
Μέ άτάραγο, άπό σίδερο, πυλώνα!
Καμπάνες που νά θόγγουνε ως άσπίδα,
Π' ώθρει σέ σπάθα ή κονταριού κοπίδα,
Θά θάλω—κι' άλλες πιά ψηλά, σέ σείστρα!
Κι' άπ' τά παρθύρα της νά σέ Ισκιάσω,
Βαθύχρωμα κρουστάλια θά ταρίσιω
Και τ'ό καθένα νάνε πολεμιστρα!

(«Στίχοι») ΑΓΓ. ΣΙΚΕΛΙΑΝΟΣ

ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΑ

Είνε μία σκέψην άρρωστην άπόψε στην καρδιά μου,
ή σκέψην έτσι μακρινή, κι' έτσι θλιμμένα μόνη
είνε μία σκέψην άρρωστη, που ζή μέσ' στην καρδιά μου
κάθε που πέφτ' ή σκοτεινή, και σιωπηλά νυχτώνει,
ή μαύρη ή σκέψη ή θλιθερή που ζή μέσ' στην καρδιά μου,
γίνεται πάλε μία φωνή και μοίρεται θαθά μου:
κι' είνε σά στέρνες μέ νερά, που νοσταλγούν φεγγάρια,
μέσ' στά θανάσιμα, τ' άρια πείσιματα των φύλλων,
που ξάφνου σπάνε και κυλάν, τρογύρω, άπ' τά κλωνάρια...
κι' είνε σαν κάποια πούπουλα λιγύζωσα συννεφάκια,
που ένώ νυχτώνει, ξαφνικά, λίγο προτού παθούνε,
ξεσπούν όλη την πληγή τους και τη ματαϊότητά τους...
κι' είνε σαν κάποια πέταλα των ροδών, μέσ' στις νύχτες,
που άνήμπορα για νά χαρούν, κι' άνώφελα νά ζήσουν,
—τά πρώτα κρούα καρτερον, νά κλείσουν και τά δύσουν...

ΝΑΠΟΛ. ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ

ΑΠΟΔΙΑΛΕΓΙΑ

Σάν τί στεφάνη θάπρεπε νά σου ταϊριάζη ή Μοίρα;
Πετράδια ή διαμαντόπετρες της φαίνονταν λερά;
Κι' έστειλε έμένα, διάλεξα, μα αποδιאלέγια ήπια,
Και σέ στεφάνωσα, ό τυφλός, μέ άγκάθια κορφερά.
Και μουτε ή Μοίρα: άνάλαφρα στό ζαχαρένιο άχείλι,
Πάρε και νεκταρ στάλας. Μα μη θιαστής, Κι' έγώ,
Σάν για θυσία φόρεσα καθαρίο πετραχείλι,
Θαρρώντας πως θά κέρναγα πιστό θάμματουργό,
Και την καρδιά μου σ' άνοιξα νά πιης σαν άπό θρούσι—
Μά φαρμακευτρες πέρασαν κι' έλεγε φαρμάκια εκεί,
Κι' αντί ή ζωή που βύζαννε ζωή νά σου χαρίση,
Μιά φαρμακάδα σ' ένοιωσα νά πίνης νεκρική.
Και στό στερόν σπαρτάρισμα που σπαρταρούσα, ώιμένα,
Και σ'ό νά σθεύσαι κούτταζε ό πόνο μου ό κρωφός,
Μά άσάλευτα τά μάτια μου σέ σένα καρφωμένα,
Γιά νά σέ θλέπουν παίρνανε θαρρείς άκόμα φως.
Και κάθε στάλα αίμάτου σου, γλυκόχρωμο ρουμπίνι,
Στό μέτωπό σου δόλογυρα σά σπάθα είχε φαγή—
Κάν στά γυαλένια μάτια μου νάχης για πάντα μείνει
"Έτσι, παρθένα άταίριαστη, μαρτυρισμένη, άγνή.

(1906) ΣΤ. ΣΕΦΕΡΙΑΔΗΣ

ΩΡΕΣ ΓΥΛΚΕΣ

*Ωρες γλυκές της σιωπής στό άπόμερο τ'ό σπίτι
Πού δέν τ'ό φθάνει ό άντιλαλος της άσχημης ζωής,
"Έρρατε όπως τ'ό νερό των ποταμών καθάρεις
Και τη σοφή γαλήνη σας δέν τάραξε κανείς.
Τ'ό όλιγο φως ως έφεπτε στό σπίτι μέσα ώραίο,
"Εφώτιζε την όψι σου την άρρωστη, ώ ξεύ,
Πού ή άμορφία σου άμάρταντη νάνιθιζε θέλω πάντα
Και νά προσφέρη πάντοτε μία νέα ζωή κι' ααγή.
*Ωρες γλυκές, άτάραχες στό σιωπηλό τ'ό σπίτι,
Στό ήμίφως σας και την λεπτή όλιγη σας χαρά,
Ξανάθησε ή αγάπη μου κι' έσκόρπισε τ'ό έγώ της
"Ωσάν τραγούδι κι' άρωμα γύρω άπό μία άμορφία.

ΑΡΙΣΤ. ΚΑΜΠΑΝΗΣ